

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: V. K., nar. X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo kultury**
sídlem Maltézské nám. 1, 118 11 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2025, č. j. MK 70248/2025 OPI

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2025, č. j. MK 70248/2025 OPI (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče (dále též „*prvostupňový orgán*“), sp. zn. S-MHMP 24131/2025, č. j. MHMP 580267/2025 ze dne 19. 5. 2025 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“), a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobce se domáhá rovněž zrušení prvostupňového rozhodnutí.
2. Ve správním řízení byl žalobce uznán vinným přestupkem uvedeným v § 39 odst. 1 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*památkový zákon*“), kterého se dopustil tím, že v době od září 2023 do května 2024 Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

umístil na střechu objektu garáže bez č. p. na pozemku parc. č. X, jehož je stavba součástí, ul. X, k. ú. X a jejíž je spoluvlastníkem, 6 ks fotovoltaických panelů pod vysokým sklonem tak, že jsou viditelné z ulice, bez rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče (dále též „MHMP OPP“) dle ustanovení § 14 odst. 2 památkového zákona, tedy že provedl změnu stavby na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové zóně bez rozhodnutí obecního úřadu obce s rozšířenou působností.

3. Ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí uložil prvostupňový orgán za popsany přestupek podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také „*přestupkový zákon*“), a ustanovení § 39 odst. 5 písm. a) památkového zákona pokutu ve výši 15 000 Kč a dále žalobci uložil povinnost nahradit náklady správního řízení v částce 2 500 Kč.
4. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutím bylo řízení z moci úřední o přestupku dle ustanovení § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona, kterého se měla dopustit obviněná Z. K. podle § 86 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona zastaveno, neboť obviněná skutek nespáchala.

II. Žalobní body

5. Námitky žalobce uplatněné v podané žalobě lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
6. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný se nevypořádal s klíčovými námitkami (skutkový omyl, role zhotovitele, prevenční povinnost, proporcionalita). Omezuje se na citaci zásady „ignorantia legis non excusat“, aniž by hodnotilo konkrétní skutkové okolnosti a důkazní návrhy.
7. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť správní orgány mylně dovodily, že žalobce jednal alespoň z nevědomé nedbalosti (§ 15 odst. 3 písm. b) přestupkového zákona). Žalobce ve skutečnosti postupoval v legitimní dobré víře, že zhotovitel realizuje dílo přesně dle rozhodnutí MHMP OPP ze dne 18. 7. 2023 (osazení 8 panelů na plochu). Odchylka (6 panelů pod sklonem) byla excesem zhotovitele, o němž žalobce nevěděl a který reklamoval a řeší právní cestou.
8. Žalobce měl důvodné očekávání, že realizace probíhá podle povoleného řešení. Skutkový omyl o této okolnosti vylučuje závěr o úmyslu i nedbalosti, nebyl-li vyvolán porušením povinnosti náležité opatrnosti. Žalobce zachoval náležitou opatrnost, neboť (i) zajistil příslušné rozhodnutí památkářů a respektoval jeho podmínky; (ii) vybral odborného zhotovitele a smluvně mu uložil dodržet právní předpisy a rozhodnutí; (iii) po zjištění rozporu mezi realizovaným dílem a smlouvou dílo bezodkladně reklamoval a činí kroky k nápravě. Povinnost předvídat profesní exces zhotovitele nelze bez zákonné opory. Zákon neukládá vlastníkově působit jako technický dozor nad odbornými detaily montáže, je-li dílo prováděno kvalifikovaným zhotovitelem na základě platného rozhodnutí. Výklad žalovaného zavádí nepřiměřenou povinnost, kterou zákon nezná.
9. Žalobce dále namítá, že příčinná souvislost byla přerušena excesem zhotovitele. Protiprávnost vznikla výlučně odchylkou zhotovitele od povoleného řešení bez pokynu žalobce, což dle žalobce přerušuje příčinnou souvislost mezi jednáním žalobce a výsledkem, který neobjednal ani neinicioval.

10. Žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje i v tom, že správní orgány nesprávně aplikovaly § 17 přestupkového zákona. Nejde o omyl v právu, ale o omyl v rozhodných skutkových okolnostech. Správní orgány mylně redukovaly námitku dobré víry na nepřipustný právní omyl. Žalobce neargumentuje neznalostí práva, ale legitimním očekáváním faktické shody realizace s rozhodnutím; bez určení konkrétní porušené prevenční povinnosti nelze dovodit nevědomou nedbalost.
11. Další pochybení spatřuje žalobce v porušení zásady ultima ratio. Správní trestání je ultima ratio. Odchytku lze napravit uvedením do povolené podoby; přístup orgánů nerespektuje nízkou míru zavinění žalobce a jeho aktivní nápravný postup.
12. Žalobce měl legitimní očekávání, že zhotovitel plní podle vydaného rozhodnutí; zákon mu neukládá průběžnou technickou kontrolu a zajišťování nového stanoviska k odchylce, o níž nevěděl a kterou nezpůsobil.
13. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce namítá uložení nepřiměřeně vysokého trestu. Napadené rozhodnutí porušuje zásadu proporcionality a individualizace sankce. Uložená pokuta neodráží absenci zavinění žalobce a jeho aktivní postup k nápravě; orgány opomněly polehčující okolnosti a možnost primární nápravy.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

14. V písemném vyjádření k žalobě setrval žalovaný na právních názorech uvedených v napadeném rozhodnutí, a v plném rozsahu na ně odkázal.
15. Vzhledem k tomu, že žalobce opakuje obdobné námitky, které již žalovaný vypořádal v rámci odvolacího řízení, žalovaný odkázal v plném rozsahu na odůvodnění prvoinstančního i druhoinstančního rozhodnutí. Žalovaný je toho názoru, že veškeré žalobní námitky, které byly obdobně znovu uplatněny v žalobě, byly vypořádány beze zbytku na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí. V tomto směru žalovaný na vypořádání odvolacích námitek v plném rozsahu odkazuje a nemá k věci žádné nové skutečnosti nebo doplňující tvrzení. Žalovaný i nadále trvá na závěrech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
16. Žalobce v replice ze dne 13. 10. 2025 setrval na svých žalobních důvodech. Nad rámec argumentace v žalobě uvedl, že správní orgán porušil § 3 a § 50 správního řádu, když neprovedl místní šetření a podstatnou část skutkových závěrů o „viditelnosti“ FVE opřel o snímky z Google Street View (resp. obdobné aplikace) bez uvedení data pořízení a bez ověření, zda snímky nezachycují pouze rozestavěný stav. Zároveň jde o obrazový podklad pořízený z automobilu (zvýšený horizont kamery), nikoli z „běžného horizontu“ chodce stojícího na veřejně přístupném prostranství před garáží — což je přitom klíčové kritérium uváděné i v rozhodnutí NPÚ/MHMP pro posouzení vizuálního uplatnění panelů. Z chodníku běžným pohledem před garáží nejsou panely viditelné (či jsou viditelné výrazně méně), a skutkový závěr o jejich „výrazné viditelnosti z ulice“ je proto nepřesný. Tímto postupem správní orgán nezjistil stav věci bez důvodných pochybností a nepřezkoumatelně opřel rozhodnutí o neověřené a metodicky nevhodné podklady. Dále správní orgány porušily zásady proporcionality a materiální pravdy (§ 2 odst. 3, § 3 a § 50 správního řádu), když při posouzení „vizuálního uplatnění“ fotovoltaické instalace opomenuly aktuální stavební a dopravní zásahy v ulici, zejména nově budované sloupy a vedení pro trolejbus. Tyto prvky představují zjevně masivnější a trvalejší vizuální zásah do uličního prostoru než nízkoprofilová FVE na ploché střeše garáže, a to z hlediska objemu, výšky, rytmu a četnosti

svislých prvků v uličním profilu. Pokud správní orgán hodnotí estetickou a památkovou přijatelnost, musí přihlížet ke skutečnému kontextu místa a k relativní zátěži jednotlivých zásahů; selektivní akcentace FVE a ignorování dominantnějších zásahů (trolejové vedení) je metodicky vadné a vede k nepřiměřenému závěru o údajné „výrazné viditelnosti“ FVE. Vzhledem k tomu, že nové trolejbusové sloupy a vedení zásadně proměňují charakter ulice a vytvářejí vyšší vizuální zátěž, mělo být posouzení FVE provedeno v tomto kontextu a s ohledem na princip rovnosti a legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu). Nevypořádání tohoto kontextu zakládá neúplné zjištění skutkového stavu a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Z těchto důvodů je napadené rozhodnutí nezákonné a mělo by být zrušeno.

IV. Rozhodné skutečnosti vyplývající ze správního spisu

17. Ze správního spisu vyplývá, že k žádosti žalobce MHMP OPP vydal rozhodnutí č.j. MHMP 1520392/2023, sp. zn. S-MHMP 1076270/2023 ze dne 18. 7. 2023, které nabylo právní moci dne 10. 8. 2023, a kterým MHMP OPP připustil umístění FVE panelů na plochu na objekt garáže. Podle rozhodnutí měly být panely na střeše osazené na plochu a tvořit kompaktní plochy přiléhající k povrchu rovné střechy natolik, aby budily dojem krytiny. Způsob umístění FVE panelů – na plochu – byl přímo předmětem žádosti.
18. Dne 9. 1. 2025 obdržel MHMP OPP podnět od Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště v Praze (dále jen „NPÚ ÚOP PR“), č. j. NPÚ -311/109520/2024, který zjistil dne 2. 12. 2024, že na nemovitosti specifikované pod bodem 2 byly nainstalovány fotovoltaické panely pod vysokým sklonem tak, že jsou viditelné z ulice.
19. Závazné stanovisko ani rozhodnutí k umístění FVE panelů pod vysokým sklonem na objekt garáže bez č. p. na pozemku parc. č. X, jehož je stavba součástí, ul. X, u č. p. X, k. ú. X, na území památkové zóny X není evidováno.
20. Na základě výše uvedených zjištění bylo prvostupňovým orgánem vydáno rozhodnutí ze dne 12. 8. 2025, č. j. MK 70248/2025 OPI. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce řádně a včas odvolal. Dne 12. 8. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu.

V. Soudní přezkum

21. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po prostudování správního spisu a zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
22. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobce i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud neshledal důvod provádět ve věci dokazování. Všechny pro věc podstatné skutečnosti plynou z předloženého správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009 č. j. 9 Afs 8/2008-117).
23. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

24. Podle § 14 odst. 2 památkového zákona účinného v době spáchání přestupku *vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny, je povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénní úpravě, umístění nebo odstranění reklamního zařízení, umístění nebo odstranění reklamního nebo informačního poutače, pokud nejde o reklamní zařízení podle stavebního zákona, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovací práci na této nemovitosti si předem vyžádat rozhodnutí nebo závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a a 17).*
25. Podle § 14 odst. 8 památkového zákona účinného v době spáchání přestupku *orgán státní památkové péče vydává závazné stanovisko podle odstavce 1 nebo 2 v případech, navazuje-li na jeho postup rozhodnutí stavebního úřadu podle stavebního zákona; v ostatních případech vydává orgán státní památkové péče rozhodnutí.*
26. Podle § 39 odst. 1 písm. g) 1 odst. 2 památkového zákona účinného v době spáchání přestupku *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že provádí stavbu, změnu stavby, terénní úpravu, umístění nebo odstranění reklamního zařízení, umístění nebo odstranění reklamního poutače, pokud nejde o reklamní zařízení podle stavebního zákona, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práci na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny, bez rozhodnutí nebo závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 nebo nedodržuje podmínky uvedené v tomto rozhodnutí nebo závazném stanovisku, nejde-li o případ vyloučení povinnosti tohoto vlastníka (správce, uživatele) vyžádat si rozhodnutí nebo závazné stanovisko.*
27. Podle § 39 odst. 5 památkového zákona účinného v době spáchání přestupku *za přestupek lze uložit pokutu do 2 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1.*
28. Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Městský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožňuje. Jak uvedl Ústavní soud, „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz nález ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).
29. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud k této námitce uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném

smyslu, tedy jako nemožnost zjistit obsah nebo důvody, pro které bylo rozhodnutí vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74).

30. Soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné, jsou v něm obsaženy právní úvahy, na jejichž základě žalovaný posoudil otázky stěžejní pro toto řízení, a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Uvedené je v souladu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Soud má za to, že žalovaný těmto povinnostem dostál. Soud dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“
31. Co se týká skutkového omylu, v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že „samotná nevědomost tedy nepředstavuje dobrou víru. K naplnění dobré víry je navíc potřeba objektivní nemožnost rozpoznat skutečný stav věci. Taková nemožnost v daném případě nenastala.“ Ve vztahu k roli zhotovitele je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že „nesplněním závazků vyplývajících ze smlouvy soukromoprávní mezi účastníkem řízení a dodavatelem FVE panelů nemá na skutečnost, že účastník řízení spáchal přestupek žádný vliv, neboť účastník řízení v ní nepřenesl povinnost žádat MHMP OPP o vydání rozhodnutí dle ustanovení § 14 odst. 2 památkového zákona.“ Ohledně výše pokuty je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že „je nepochybné, že výše pokuty, tak jak byla stanovena by při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí, není likvidační, odpovídá míře zavinění účastníka řízení (nevědomá nedbalost) a jím způsobeným následkům v daném případě. Žalovaný tak námitky týkající se skutkového omylu, role zhotovitele a proporcionality odůvodnil.
32. Nedůvodnou shledal soud také námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Podstatou nedbalosti je nezachování opatrnosti, posuzované podle určitých kritérií stanovených zákonem. Tato kritéria požadované opatrnosti lze dělit na objektivní a subjektivní. Objektivní kritéria požadují na každém adresátu normy stejnou míru opatrnosti a předvídatosti (s přihlédnutím k případné zvláštní vlastnosti či postavení pachatele), jejich výrazem jsou okolnosti konkrétního případu a povinnost vědět. Subjektivní kritéria na druhé straně představují takovou míru opatrnosti, kterou je schopen zachovat pachatel v konkrétním případě, přičemž je nutno brát zřetel na jeho individuální charakteristiky a

zvláštní okolnosti každého případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 9 As 13/2008-53). V daném případě byla objektivní míra opatrnosti stanovena § 14 odst. 2 památkového zákona, podle kterého byl žalobce jako vlastník nemovitosti, která je v památkové zóně, povinen k zamýšlené stavbě si předem vyžádat rozhodnutí nebo závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností. Tuto povinnost žalobce splnil, přičemž k jeho žádosti bylo vydáno rozhodnutí MHMP OPP č. j. MHMP 1520392/2023 dne 18. 7. 2023 (právní moc 10. 8. 2023), kterým MHMP OPP připustil provedení fotovoltaické elektrárny na střeše garáže, ale osazení 8 kusů panelů fotovoltaické elektrárny mělo být provedeno ve dvou řadách umístěných na plochu na rovné střeše garáže. Tímto rozhodnutím byly konkretizovány povinnosti žalobce ve vztahu k zamýšlenému projektu – stavby fotovoltaické elektrárny na nemovitosti nacházející se v památkové zóně. Žalobce proto měl vědět, že pokud bude FVE postavena v rozporu s citovaným rozhodnutím, dojde k porušení zájmu chráněného zákonem. Současně žalobce byl schopen vynaložit takovou míru opatrnosti, která by porušení zájmu chráněného zákonem zabránila, neboť mohl průběžně kontrolovat realizaci stavby FVE. Žalobce argumentuje tím, že zákon neukládá vlastníkově působit jako technický dozor nad odbornými detaily montáže, je-li dílo prováděno kvalifikovaným zhotovitelem na základě platného rozhodnutí. Vlastník jistě není povinen působit jako technický dozor nad odbornými detaily montáže, nicméně okolnost, zda jsou panely postaveny na střechu garáže na plochu nebo pod sklonem, je schopen odhalit i laik. Montáží panelů fotovoltaické elektrárny pod sklonem tak mohl žalobce předejít tím, že by průběžně kontroloval, zda dochází k realizaci stavby v souladu s rozhodnutím. V daném případě tak žalobce byl schopen vynaložit takovou míru opatrnosti, kterou požaduje zákon, resp. rozhodnutí č. j. MHMP 1520392/2023 dne 18. 7. 2023, vydáno na základě zákona, které stanovilo, že 8 kusů panelů fotovoltaické elektrárny mělo být umístěno na plochu.

33. Žalobce využil společnost Schlieger, s.r.o. jako pomocníka při stavbě FVE. Z toho důvodu měl povinnost provádět kontrolu činnosti společnosti Schlieger, s.r.o. jako zhotovitele, zda stavba FVE probíhá v souladu s rozhodnutím. V rozsahu, v jakém byl žalobce schopen odhalit chybné provádění montáže FVE, odpovídá i za odchylku zhotovitele od povoleného řešení bez pokynu žalobce. Příčinná souvislost mezi jednáním žalobce a následkem proto není přerušena excesem zhotovitele, neboť jak již uvedeno výše, tomuto excesu mohl žalobce zabránit.
34. Soud souhlasí s názorem žalobce, že v projednávané věci se nejedná o omyl právní, nýbrž skutkový, nicméně tato okolnost nemá vliv na odpovědnost žalobce za přestupek.
35. Co se týká pojetí správního trestání jako ultima ratio, společenská škodlivost přestupku je zásadně presumována naplněním jeho formálních znaků. Formální znaky přestupku podle § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona byly naplněny, neboť žalobce je způsobilý být pachatelem přestupku a skutková podstata tohoto přestupku byla naplněna. Žalobce uvádí okolnosti, které mají vliv na ukládání trestu (napravení uvedením do povolené podoby; nízká míra zavinění žalobce a jeho aktivní nápravný postup). Tyto okolnosti se promítly do uložené pokuty, neboť její výše byla stanovena na samé dolní hranici zákonné trestní sazby.
36. Vzhledem k tomu, že žalobce porušil podmínky stavby FVE stanovené v rozhodnutí č. j. MHMP 1520392/2023 dne 18. 7. 2023, je právně nevýznamné, z jakého horizontu byly pořízeny obrazové snímky zachycující panely (běžný horizont chodce nebo zvýšený horizont kamery). Stejně tak je bez právního významu, do jaké míry jde nebo nejde o vizuální zátěž v porovnání s dalšími aktuálními stavebními a dopravními zásahy v ulici,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

zejména nově budovanými sloupy a vedením pro trolejbus. Nelze proto souhlasit se žalobcem, že nevypořádání tohoto kontextu zakládá neúplné zjištění skutkového stavu a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

37. Ve třetím žalobním bodu žalobce brojí proti uložení nepřiměřeně vysokého trestu. Soud předesílá, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007-54). Soud tedy při přezkoumávání správního rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004-87).
38. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru konkrétněji plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.].
39. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 15 000 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonné trestní sazby (až do výše 2 000 000 Kč). Soud při posuzování přiměřenosti uložené pokuty vyšel ze shora popsaných judikатурních východisek a podrobněji se zabýval výší uložené pokuty, tedy zejména s ohledem na povahu a závažnost přestupku. Lze konstatovat, že okolnostmi stanovení druhu a výše sankce se MHMP OPP zabýval na straně 10 – 12 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný na poslední straně napadeného rozhodnutí.

40. Při posuzování povahy a závažnosti přestupku prvostupňový orgán přihlédl k významu památkovým zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem žalobce porušen, jímž je v daném případě ochrana hodnot památkové zóny X a podíl předmětné nemovitosti na těchto hodnotách, jakož i k dopadu porušení památkového zákona. Žalobce porušil veřejný zájem na ochraně kulturního dědictví. Jedná se o významný chráněný zájem.
41. Z hlediska míry zavinění správní orgán vzal v úvahu skutečnost, že žalobce se tohoto jednání dopustil z nevědomé nedbalosti.
42. Při hodnocení způsobu spáchání přestupku vzal prvostupňový orgán v potaz skutečnost, že protiprávní jednání obviněného spočívá v pasivním nekonání, tedy opomenutí.
43. V napadeném rozhodnutí bylo ve vztahu k polehčujícím okolnostem přihlédnuto ke skutečnosti, že v případě žalobce jde o první případ porušení předpisů na úseku státní památkové péče v oblasti působnosti MHMP OPP, žalobce v rámci přestupkového řízení poskytl potřebnou součinnost a že se doznal.
44. Přitěžující okolnosti prvostupňový orgán nezjistil.
45. Ve vztahu k majetkovým poměrům žalobce prvostupňový orgán konstatoval, že žalobce žádné informace o svých osobních poměrech neposkytl. Z veřejně přístupných seznamů a rejstříků bylo zjištěno, že žalobce je spoluvlastníkem rodinného domu a garáže. Je statutárním orgánem a jednatelem obchodní firmy s předmětem činnosti pronájem nemovitostí a jednatelem další obchodní společnosti, obě se základním kapitálem 200 000 Kč.
46. Soud má s ohledem na výše uvedené za to, že pokuta uložená žalobci naplňuje obě základní funkce právní odpovědnosti, a to funkci represivní – postih za porušení povinností stanovených zákonem, a především funkci preventivní, která směřuje k předcházení porušování zákona, resp. k jednání, které je se zákonem v souladu.
47. Po zvážení všech okolností případu při určení výměry uložené pokuty je soud toho názoru, že uloženou pokutou nebude ohrožena existence žalobce, avšak určitým způsobem pocítí dopad uloženého správního trestu také v rovině materiální.
48. Na základě shora uvedeného tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
49. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. dubna 2026

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu